

1

Ik kan mijn adem geen zeven minuten inhouden, zelfs niet één minuut. Ooit heb ik eens geprobeerd om de vijftienhonderd meter in zeven minuten te lopen, omdat ik had gehoord dat atleten dat binnen vijf minuten kunnen. Dat lukte natuurlijk niet. Halverwege kon ik al niet verder vanwege vreselijke steken in mijn zij. Toch was er iets wat me in zeven minuten was gelukt en waarvan de meeste mensen behoorlijk onder de indruk zullen zijn: ik werd koningin.

Door zeven minuten eerder geboren te worden dan mijn tweelingbroer, Ahren, versloeg ik hem en kwam de troon, die eigenlijk voor hem was bestemd, mij toe. Eén generatie voor mij zou het nog niets uitgemaakt hebben. Ahren was een man, dus zou hij de troonopvolger zijn.

Helaas vonden mijn ouders de gedachte dat hun eerstgeborene het recht op de kroon ontzegd werd, alleen maar omdat ze een meisje was, onverdraaglijk. Daarom veranderden ze de wet. Het volk was dolblij, en ik werd voorbereid op mijn toekomstige functie van koningin van Illea.

Wat mijn ouders niet begrepen, was dat hun inspanningen om me eerlijk te behandelen in mijn ogen juist oneerlijk leken. Ik probeerde niet te klagen omdat ik wist hoe bevoorrecht ik was, maar er waren dagen waarop ik het gevoel had dat de last op mijn schouders te zwaar was. Het was echt te veel voor één persoon om te dragen.

Ik zat wat in de krant te bladeren en zag dat er alweer een opstootje

was geweest. Deze keer in Zuni. Twintig jaar geleden had mijn vader besloten de kasten af te schaffen. Dat was zijn eerste besluit als koning geweest. Het kastenstelsel was in de daaropvolgende twintig jaar geleidelijk verdwenen. Nog steeds vond ik het bizar dat de bevolking ooit die belemmerende, willekeurige etiketten opgeplakt had gekregen en daarmee had moeten leven. Mijn moeder was een Vijf geweest, en mijn vader een Een. Het sloeg nergens op, vooral ook omdat je aan iemands uiterlijk niets kon aflezen. Hoe had ik moeten weten of ik naast een Zes of een Drie liep? En waarom was dat überhaupt belangrijk?

Toen mijn vader aankondigde dat het kastenstelsel werd opgeheven, was het hele land opgetogen geweest. Vader rekende erop dat de veranderingen binnen een generatie hun beslag zouden krijgen. Dat betekende dat alles nu elk moment op zijn plaats zou moeten vallen.

Dat was niet het geval. De tijden waren onrustig en deze recente rel was de laatste van een hele serie.

‘Uw koffie, Hoogheid.’ Neena zette het kopje op tafel.

‘Dank je. Je mag de borden meenemen.’

Snel las ik het artikel. Deze keer was er een restaurant in vlammen opgegaan, omdat de eigenaar had geweigerd een ober tot chef te promoveren. Volgens de ober was die promotie hem beloofd maar was die nooit doorgezet. Hij wist zeker dat de vroegere positie van zijn familie daar de oorzaak van was. Ik bekeek op de foto de geblakerde overblijfselen van het gebouw en wist werkelijk niet aan wiens kant ik stond. De eigenaar had het recht om te bevorderen of te ontslaan wie hij wilde, maar de ober mocht niet beoordeeld worden op grond van een regel die niet meer bestond.

Ik schoof de krant opzij en nam een slok koffie. Mijn vader zou ontdaan zijn. Waarschijnlijk was hij zich al het hoofd aan het breken over een manier om dit op te lossen. Maar ook als we erin slaagden deze zaak recht te zetten, zou het onmogelijk zijn om elk geval van kastendiscriminatie tegen te gaan. Dat was het probleem. Het gebeurde veel te vaak en was moeilijk te controleren.

Ik zette mijn kopje neer en liep naar mijn garderobekast. Het was tijd om aan het werk te gaan.

‘Neena, weet jij waar die zachtpaarse jurk is, die met de sjerp?’ riep ik.

Ze kwam me helpen zoeken en kneep haar ogen toe terwijl ze nadacht. Neena was in dienst gekomen toen mijn vorige dienstmeisje ziek was geworden en twee weken in bed moest blijven. Ze werkte pas een halfjaar voor mij, maar wist meestal precies wat ik wilde en was veel aangenamer gezelschap, dus hield ik haar bij me. Bovendien was ik onder de indruk van haar gevoel voor mode.

Neena tuurde in de enorme inloopkast. ‘Misschien moeten we eens reorganiseren.’

‘Ga gerust je gang, als je er de tijd voor hebt. Mij kan zo’n klus niet boeien.’

‘Waarom zou u ook, als ik toch altijd uw kleren opsnor,’ antwoordde ze plagend.

‘Precies!’

Ze was niet beledigd en begon lachend te zoeken.

‘Wat zit je haar vandaag leuk,’ merkte ik op.

‘Dank u.’

Alle dienstmeisjes droegen kapjes, maar Neena slaagde er desondanks altijd in iets creatiefs te doen met haar haren. Soms werd haar gezichtje omlijst door dikke zwarte krullen en dan weer had ze alle lokken naar achteren geborsteld en onder haar kapje gestopt. Vandaag had ze haar haar in twee dikke vlechten langs de rand van haar kapje om haar hoofd gewikkeld. Ik vond het echt fantastisch hoe ze er elke dag weer in slaagde om er ondanks haar uniform toch heel eigen uit te zien.

‘Aha, hier is hij.’ Ze trok de jurk tevoorschijn en hing hem over haar arm. De kleur kwam prachtig uit op haar donkere huid.

‘Perfect! En weet jij misschien waar mijn grijze blazer is? Die met de driekwart mouwen?’

‘Ik ga de kast opnieuw inrichten,’ zei ze met een onverstoorbare blik.

‘Jij zoekt en ik draag het,’ antwoordde ik giechelend.

Ik trok de japon aan, borstelde mijn haar en stelde me in op een nieuwe dag als toekomstig gezicht van de monarchie. De jurk was

halflang en vrouwelijk, en hij gaf me iets zachts. Tegelijkertijd was hij ook weer zo zakelijk dat ik serieus zou worden genomen. Het was een subtiel onderscheid, maar ik moest er elke dag aandacht aan besteden.

Ik staarde in de spiegel en zei tegen mezelf: ‘Je bent Eadlyn Schreave, de troonopvolgster. Jij bent de eerste vrouw die in haar eentje het land zal besturen. Niemand is machtiger dan jij.’

Mijn vader was al in zijn werkkamer. Met gefronste wenkbrauwen nam hij het nieuws tot zich. Uiterlijk leek ik niet erg op hem, alleen onze ogen waren hetzelfde. Ik leek ook niet op mijn moeder, trouwens.

Met mijn licht getinte huid, donkere haar en ovale gezicht leek ik nog het meest op mijn grootmoeder. In de gang op de derde verdieping hing een schilderij van haar op haar kroningsdag. Toen ik jonger was, bestudeerde ik dat vaak om erachter te komen hoe ik eruit zou zien als ik ouder was. Op dat portret was ze ongeveer net zo oud als ik nu, en hoewel we er niet exact hetzelfde uitzagen, had ik soms toch het gevoel dat ik haar evenbeeld was.

Ik liep door de kamer en kustte mijn vader op zijn wang. ‘Goedemorgen.’

‘Goedemorgen. Heb je de kranten al gezien?’

‘Ja. Gelukkig is er deze keer niemand omgekomen.’

‘De hemel zij dank.’

De ergste gevallen waren die waarin mensen dood werden achtergelaten op straat, of vermist raakten. Het was vreselijk om de namen te lezen van jongemannen die in elkaar waren geslagen, alleen maar omdat ze hun families in een betere buurt hadden ondergebracht, of van vrouwen die aangevallen waren omdat ze probeerden een baan te krijgen waarop ze in het verleden geen recht hadden gehad.

Soms werden de daders en hun motieven snel achterhaald, maar veel te vaak werden we geconfronteerd met uitsluitend beschuldigende vingers in plaats van namen en antwoorden. Voor mij was het doodvermoeiend, maar voor mijn vader was het nog erger.

‘Ik snap het niet,’ zei hij, terwijl hij zijn leesbril afzette en in zijn ogen wreef. ‘Ze wilden het kastenstelsel niet meer. We hebben het stapsgewijs afgeschaft, zodat iedereen aan de nieuwe situatie kon wennen, en nu branden ze gebouwen af.’

‘Is er een manier om het onder controle te krijgen? Kunnen we geen klachtencommissie instellen?’ Ik bekeek de foto opnieuw. In de hoek zag ik het zoontje van de eigenaar, dat huilde omdat ze alles kwijt waren. Ik wist ook wel dat we overspoeld zouden worden door zo veel klachten dat ze nauwelijks opgelost konden worden, maar ik wist ook dat mijn vader het niet zou verdragen om werkeloos toe te zien.

Hij keek me aan. ‘Zou jij dat op die manier aanpakken?’

Ik glimlachte. ‘Nee, ik zou mijn vader vragen hoe hij het zou aanpakken.’

Hij zuchtte. ‘Dat zal niet altijd mogelijk zijn, Eadlyn. Je moet sterk en besluitvaardig zijn. Hoe zou jij deze kwestie oplossen?’

Ik dacht even na. ‘Ik geloof niet dat we dat kunnen. Het valt niet te bewijzen dat de ober die promotie niet heeft gekregen vanwege het oude kastenstelsel. Het enige wat we kunnen onderzoeken is wie de brand heeft aangestoken. Dat gezin is zijn bron van inkomsten kwijtgeraakt en daar is iemand verantwoordelijk voor. Brandstichting is niet de manier om je recht te halen.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ verzuchtte hij. ‘Ik zou ze graag helpen, maar het is nog belangrijker dat we bedenken hoe we dit kunnen voorkomen. Het breidt zich uit, Eadlyn, en dat is angstaanjagend.’

Mijn vader gooide de krant in de prullenbak en liep naar het raam. Aan zijn houding zag ik hoe gespannen hij was. Soms bracht zijn positie hem heel veel vreugde, bijvoorbeeld als hij de scholen bezocht waarvoor hij zich onvermoeibaar had ingezet of als hij zag hoe gemeenschappen opbloeden nu er nooit meer oorlog was, iets waarvoor hij had gezorgd. Maar dat soort gebeurtenissen werden steeds schaarser. Het grootste deel van zijn tijd maakte hij zich zorgen over de situatie in het land, en als er journalisten kwamen, dan glimlachte hij geforceerd, in de hoop hen met zijn kalme houding gerust te stellen. Mijn moeder probeerde hem zoveel mogelijk bij te staan, maar

het kwam er toch op neer dat het lot van het land op zijn schouders rustte. Op een dag zou het op mijn schouders rusten. Het was misschien een beetje ijdel van me, maar ik was bang dat ik vroegtijdig grijs zou worden.

‘Eadlyn, maak eens een notitie. Je moet me helpen onthouden dat ik een brief aan gouverneur Harpen in Zuni schrijf. O, en ook dat ik die naar Joshua Harpen stuur, niet naar zijn vader. Ik vergeet telkens dat hij is gekozen bij de laatste verkiezingen.’

Ik schreef het op in mijn elegante, schuine handschrift. Wanneer mijn vader later de aantekeningen nalas, zou dat hem deugd doen. Vroeger gaf hij me altijd op mijn kop omdat ik zo slordig schreef. In mezelf grinnikend keek ik weer in zijn richting, maar toen ik zag hoe hij wanhopig over zijn voorhoofd wrijvend piekerde over oplossingen, verging het lachen me meteen. ‘Vader?’

Hij draaide zich naar me om en ontspande zijn schouders, alsof hij zelfs op mij geen zwakke indruk wilde maken.

‘Waarom gebeurt dit volgens u? Het is niet altijd zo geweest.’

‘Zeker niet,’ zei hij, meer tegen zichzelf dan tegen mij. ‘In het begin leek iedereen blij. Elke keer wanneer we een kaste ophieven, werd er feestgevierd. Pas in het laatste jaar, toen alle etiketten officieel waren afgeschaft, ging het bergafwaarts.’

Hij staaarde uit het raam. ‘Het enige wat ik kan bedenken, is dat degenen die opgroeiden met de kasten zich ervan bewust zijn dat het een zegen is dat die niet meer bestaan. In vergelijking met vroeger is het een stuk gemakkelijker geworden om te trouwen of werk te vinden. Het inkomen van een gezin wordt niet meer ingeperkt doordat ze maar één beroep kunnen uitoefenen en er zijn meer opleidingsmogelijkheden. Maar wat de jongeren betreft, die opgegroeid zijn zonder de kasten en toch ontevreden zijn... Ik denk dat ze niet weten wat ze anders moeten.’

Schouderophalend keek hij me aan. ‘Ik heb tijd nodig,’ mompelde hij. ‘Ik moet de ontwikkelingen even op pauze zetten, de problemen oplossen en dan weer op afspelen drukken.’ De frons tussen zijn wenkbrauwen had zich verdiept.

‘Vader, ik geloof niet dat dat kan.’

Hij grinnikte. ‘We hebben het al eerder gedaan. Ik herinner me...’

Zijn blik werd een beetje omfloerst. Hij bleef me een ogenblik aankijken en het leek of hij me woordeloos iets vroeg.

‘Vader?’

‘Ja.’

‘Gaat het wel?’

Hij knipperde een paar keer met zijn ogen. ‘Ja, lieverd, het gaat goed. Waarom ga jij niet verder met die begrotingsbesparingen, dan kunnen we vanmiddag overleggen over je ideeën. Ik ga met je moeder praten.’

‘Natuurlijk.’ Rekenen was niet mijn sterkste kant, dus deed ik altijd twee keer zo lang over voorstellen voor besparingen en financiën. Toch wilde ik absoluut niet dat een van mijn vaders adviseurs me te hulp kwam met een rekenmachine om de puinhoop die ik ervan had gemaakt te herstellen. Ik zou er alles aan doen om te zorgen dat mijn berekeningen klopten, ook al moest ik er een nacht voor doorwerken.

Ahren was natuurlijk goed in rekenen, maar hij hoefde nooit verplicht vergaderingen over begrotingen, herindelingen of gezondheidszorg bij te wonen. Door die stomme zeven minuten verschil was hij de dans ontsprongen.

Mijn vader gaf me een bemoedigend schouderklopje en stoof toen de kamer uit. Het kostte me meer tijd dan gebruikelijk om me op de cijfers te concentreren. De uitdrukking op zijn gezicht bleef me bezighouden, ook omdat ik zeker wist dat die verband hield met mij.

2

Nadat ik uren aan het begrotingsrapport had gewerkt, besloot ik een pauze te nemen en me terug te trekken op mijn kamer voor een handmassage door Neena. Ik genoot van die dagelijkse momenten van luxe, om nog maar te zwijgen van de andere leuke kanten van mijn werk: op maat gemaakte japonnen, exotische desserts die werden ingevlogen enkel en alleen omdat het donderdag was, een eindeloze voorraad mooie spullen.

Mijn kamer keek uit op de tuin. In de loop van de dag kreeg het licht een honinggele kleur, die de hoge muren een warme gloed gaf.

‘Maar goed,’ zei ik, terwijl ik genoot van de warmte en Neena’s masserende vingers, ‘hij kreeg dus een vreemde uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij even totaal ergens anders was.’ Ik probeerde een verklaring te vinden voor het feit dat mijn vader, geheel tegen zijn gewoonte in, opeens de kamer uit was gelopen. Dat viel niet mee. Ik wist zelfs niet of hij mijn moeder nog had gesproken, want hij kwam niet meer terug naar kantoor.

‘Zou hij ziek zijn?’ vroeg Neena, die wonderen verrichtte met haar vaardige vingers. ‘Ik vind hem er de laatste tijd zo moe uitzien.’

‘Vind je?’ Dat was mij niet opgevallen. ‘Waarschijnlijk is hij gestrest. Dat zou ik ook zijn als ik de hele dag beslissingen moest nemen.’

‘Er komt een dag dat u in zijn schoenen zult staan,’ reageerde ze. In haar stem klonk een mengeling van oprechte bezorgdheid en geamuseerdheid door.

‘Maar dan krijg ik wel twee keer zo vaak een massage van jou.’

‘Dat is nog maar de vraag,’ zei ze. ‘Misschien ben ik over een paar jaar toe aan een nieuwe uitdaging.’

Ik keek haar verbaasd aan. ‘Wat zou je dan willen gaan doen? Betere banen dan in het paleis liggen niet voor het oprapen.’

Voor Neena kon antwoorden, werd er op de deur geklopt.

Ik stond op, trok mijn blazer aan om er weer enigszins toonbaar uit te zien en gaf haar met een hoofdknikje te kennen dat ze mijn gast kon binnenlaten.

Mijn moeder stapte glimlachend de drempel over, gevolgd door mijn vader. Zo ging het altijd. Tijdens staatsaangelegenheden of belangrijke diners bevond mijn moeder zich naast of vlak achter mijn vader, maar wanneer ze gewoon man en vrouw waren in plaats van koning en koningin, ging zij voorop.

‘Dag moeder.’ Ik liep naar haar toe en omhelsde haar.

Mijn moeder glimlachte en veegde mijn haar achter mijn oor. ‘Wat zie je er mooi uit.’

Ik deed een stapje terug en streek trots mijn jurk glad. ‘De armbanden maken het helemaal af, hè?’

Ze giechelde. ‘Je hebt een uitstekend oog voor detail.’

Heel af en toe mocht ik van mijn moeder sieraden of schoenen voor haar uitzoeken. Ze had er lang niet zo veel plezier in als ik, en had eigenlijk ook geen accessoires nodig om er goed uit te zien. Ik vond haar klassieke uitstraling mooi.

Mijn moeder draaide zich om en legde even haar hand op Neena’s schouder. ‘Je mag wel gaan,’ zei ze kalm.

Neena maakte een reverentie en liet ons alleen.

‘Is er iets?’ vroeg ik.

‘Nee, lieverd,’ zei vader. ‘We willen alleen even met je praten.’ Met een handgebaar nodigde hij ons uit om aan tafel te gaan zitten. ‘We hebben iets bedacht waarover we je mening willen weten.’

‘O, gaan we op reis?’ Ik was dol op reizen. ‘Gaan we eindelijk op strandvakantie? Wij alleen met ons zessen?’

‘Nee, dat niet. We gaan nergens heen, maar we krijgen misschien gasten,’ verduidelijkte mijn moeder.

‘O, gasten! Wie komen er op bezoek?’

Ze wisselden een snelle blik van verstandhouding. Toen vervolgde mijn moeder: ‘Je weet dat de situatie in het land kritiek is. Het volk is onrustig en ontevreden, en we kunnen niet bedenken hoe we de spanningen kunnen wegnemen.’

Ik zuchtte. ‘Ik weet ervan.’

‘We zoeken een manier om het moreel op te krikken,’ vulde mijn vader aan.

Ik veerde op. Wanneer het moreel opgekrikt moest worden, werd er meestal een feest georganiseerd. Daar was ik altijd voor in. ‘Wat zijn de plannen?’ In gedachten begon ik een nieuwe jurk te ontwerpen, maar ik riep mezelf meteen tot de orde. Ik had wel iets belangrijks aan mijn hoofd.

‘Nou,’ zei mijn vader, ‘de bevolking reageert het best op positief nieuws over onze familie. Toen je moeder en ik trouwden, was de stemming in het land beter dan ooit. En herinner je je nog het spontane volksfeest dat losbarstte toen bekend werd dat Osten op het punt stond geboren te worden?’

Ik glimlachte. Ik was acht toen Osten geboren werd en herinnerde me hoe uitgelaten iedereen was toen zijn geboorte werd aangekondigd. Tot vroeg in de ochtend was er buiten de paleismuren muziek te horen geweest. ‘Ja, dat was geweldig.’

‘Inderdaad. En nu kijkt de bevolking uit naar jou. Over niet al te lange tijd word jij koningin.’ Vader was even stil. ‘Het lijkt ons een goed idee dat je weer eens in de openbaarheid treedt. Bij voorkeur met iets wat het volk leuk vindt en waar jij ook baat bij hebt.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en vroeg me af wat ze bedoelden. ‘Ik luister.’

Mijn moeder schraapte haar keel. ‘Zoals je weet werden prinsessen vroeger uitgehuwelijkt aan een prins van een ander land om de internationale relaties te versterken.’

‘Hoor ik goed dat u in de verleden tijd spreekt?’

Ze lachte. ‘Ja.’

Ik lachte niet met haar mee. ‘Gelukkig. Want prins Nathaniel ziet

eruit als een zombie, prins Hector danst als een zombie, en de prins van de Duitse Federatie hoeft niet meer te worden uitgenodigd voor het kerstfeest als hij zijn persoonlijke hygiëne blijft verwaarlozen.'

Mijn moeder wreef gefrustreerd over haar slapen. 'Eadlyn, wees niet altijd zo kieskeurig.'

Vader haalde zijn schouders op. 'Dat hoeft niet per se een slechte eigenschap te zijn,' zei hij, wat hem op een boze blik van mijn moeder kwam te staan.

Ik fronste mijn wenkbrauwen. 'Waar hebben jullie het in hemelsnaam over?'

'Je weet hoe je moeder en ik elkaar hebben leren kennen,' begon mijn vader.

Ik sloeg mijn ogen ten hemel. 'Dat weet iedereen. Jullie twee zijn bijna een sprookje.'

Ze glimlachten en er verscheen een zachte blik in hun ogen terwijl ze even naar elkaar toe leken te neigen. Mijn vader beet op zijn lip en keek naar mijn moeder.

'Hallo, jullie zijn niet alleen.'

Moeder bloosde terwijl vader zijn keel schraapte en vervolgde: 'De Selectie heeft voor ons heel goed uitgepakt. En ook voor mijn ouders, ook al hadden zij zo hun problemen. Dus... Nu hadden we gehoopt dat jij...' Aarzelend zocht hij mijn blik.

Het duurde even voordat ik hun hints begreep. Ik wist wat de Selectie inhield, maar er was nooit op gezinspeeld dat het een optie was voor een van ons, laat staan voor mij. 'Nee.'

Mijn moeder hief waarschuwend haar hand. 'Luister nou...'

'Een Selectie?' barstte ik los. 'Belachelijk!'

'Eadlyn, wees niet zo onredelijk.'

Ik wierp haar een woedende blik toe. 'U hebt beloofd dat u me nooit om strategische redenen zou dwingen met iemand te trouwen. Een Selectie komt toch op hetzelfde neer?'

'Laat ons eerst eens uitpraten,' zei ze dringend.

'Nee!' riep ik uit. 'Ik doe het niet.'

'Rustig nou, lieverd.'

‘Praat niet op die manier tegen me. Ik ben geen kind meer!’
Mijn moeder slaakte een zucht. ‘Zo gedraag je je anders wel.’
‘Jullie verpesten mijn leven!’ Ik haalde een hand door mijn haar en ademde een paar keer diep in en uit in een poging mijn gedachten te ordenen. Dit kon niet waar zijn.

‘Het is een geweldige kans,’ drong vader aan.

‘Jullie proberen me aan een wildvreemde man te koppelen!’

‘Ik zei toch dat ze voet bij stuk zou houden?’ mompelde mijn moeder.

‘Drie keer raden van wie ze die koppigheid heeft,’ kaatste vader geamuseerd terug.

‘Praat niet over me alsof ik er niet bij ben!’

‘Sorry,’ zei vader. ‘We willen dat je erover nadenkt.’

‘En hoe zit het met Ahren? Kan hij het niet doen?’

‘Ahren is geen troonopvolger. Bovendien heeft hij Camille.’ Prinses Camille was de erfgenaam van de Franse troon en had Ahren jaren geleden met succes het hof gemaakt.

‘Laat hem dan trouwen,’ smeekte ik.

‘Camille wordt koningin wanneer haar tijd gekomen is. Zij zal, net als jij, haar partner zelf ten huwelijk moeten vragen. Als Ahren haar een aanzoek zou kunnen doen, zouden we het overwegen, maar dat kan niet.’

‘En Kaden dan? Kan hij het niet doen?’

Mijn moeder lachte vreugdeloos. ‘Hij is pas veertien! Zo veel tijd hebben we niet. De bevolking heeft nu iets nodig om naar uit te kijken.’ Ze keek me met tot spleetjes geknepen ogen aan. ‘Wees eerlijk, Eadlyn, wordt het niet eens tijd om iemand te zoeken met wie je samen kunt regeren?’

Mijn vader knikte. ‘Je moeder heeft gelijk. Het is een zware last. Je hebt iemand nodig die je tot steun kan zijn.’

‘Maar ik wil helemaal niet trouwen,’ jammerde ik. ‘Alstublieft, doe me dit niet aan. Ik ben pas achttien.’

‘Zo oud was ik ook toen ik met je vader trouwde,’ merkte mijn moeder op.

‘Ik ben er nog niet klaar voor,’ zei ik nadrukkelijk. ‘Ik wil geen echtgenoot. Doe me dit alstublieft niet aan.’

Moeder reikte over de tafel en legde haar hand op mijn arm. ‘Niemand doet jou iets aan. Jij doet iets voor je volk. Je geeft ze iets moois.’

‘U bedoelt dat ik moet glimlachen terwijl ik liever zou huilen?’

Er verscheen een lichte frons op haar voorhoofd. ‘Dat hoort nu eenmaal bij onze taak.’

Ik keek haar strak aan. Ik wilde dat ze met een beter antwoord kwam.

‘Eadlyn, denk er eerst eens rustig over na,’ zei mijn vader kalm. ‘Het is ook niet niks wat we van je vragen.’

‘Bedoelt u dat ik een keus heb?’

Vader haalde diep adem. ‘Ja, lieverd, uit 35 kandidaten.’

Ik sprong op van mijn stoel en wees naar de deur. ‘Eruit!’ riep ik. ‘Nu meteen!’

Zonder nog een woord te zeggen verlieten ze mijn kamer.

Ze wisten toch zeker wel wie ze voor zich hadden en waarvoor ze me hadden opgeleid? Ik was Eadlyn Schreave. Niemand was machtiger dan ik. Als ze dachten dat ik me zonder slag of stoot gewonnen zou geven, hadden ze het mis.